

KISEBB KÖZLEMÉNYEK.

Fölbivás a pusztai talpastyúk (Syrhaptis paradoxus) megfigyelésére. Menzbier Mibály, moszkvai egyetemi tanár táviratilag értesítette a Magyar Ornithologiai Központot arról, hogy az utolsó napokban néhány pusztai talpastyúk mutatkozott Közép-Oroszországban. Ez az ázsiai nagy sivatagokban élő madárfaj némely évben tömegesen otthagyja rendes tartózkodási helyét, végigvándorol egész Európán, helyenként fészkel is, azután lassankint eltűnik és sokszor évtizedek mulnak el, a míg ismét megjelenik.

Az oroszországi megjelenés alapján valószínű, hogy az idén is megtörténhetik ilyen ritka és érdekes invázió, a melynek lehető alapos és széleskörű megfigyelése nagy érdeke a tudománynak. Hogy Magyarország is méltóan legyen ebben képviselve, egyrészt előre bejelentjük a várható eseményt, másrészt fölkérünk mindenkit, a kinek alkalma lesz e ritka vendégek megfigyelésére, sziveskedjék idevágó adatait, esetleg egy elejtett példányt a Magyar Ornithologiai Központoz (Budapest, VIII., József-körut 65., 1.) beküldeni. Különösen kérjük a szives értesítést az esetleges fészkelésről.

A pusztai talpastyúk fölismerését rendkívül megkönnyíti a láb sajátságos alakulása: a lábujjak össze vannak növe és egészen a körmökig finom, szőrszerű tollakkal borítva, úgy hogy a láb nagyon hasonlít valami ürge- vagy hörcsöglábhhoz. A magyar nép a korábbi inváziók alkalmával tényleg ürgeglábu, néhol hörcsöglábu tyúkoknak is nevezte őket. Röpében is elárúlja hosszú ékalakú farka, melynek két középső tolla nyilszerűen meghosszabbított. Nagyságra nézve kisebb a fogolynál. Röpülése gyors. Színe agyagos.

Herman Ottó.

Czinegék a hóviharban. Nagyenyeden, február 7-én délben erős hóvihar volt. Az északi szél sebessége a Beaufort-skála nyolczadik fokát ütötte meg. A sűrű havazástól elsötétedett az égbolt. Az első szélroham déli egy órakor érkezett. Két órakor és három óra után ismétlődött. Délnek néző ablakaimon etetőhelyet tartok a czinegék számára. A fürge kis vendégek sohasem érkeztek olyan nagy számban, mint ezen a napon és pedig épen a legerősebb szélrohamok alatt. Semmit sem törődtek a széllal, csak a szokottnál is élénkebb volt a magukviselate. Máskor kettenként, hármanként jöttek a szomszéd szilfavárról az etetőhöz, szinte bevárták egymást. Aztán a kiszemelt napraforgó-maggal nesztelenül surrantak vissza. Most tizen is nyüzsögtek egymás hegyin-hátán, czirregve, mintha azt mondták volna: siessünk, siessünk!

Érdekes volt, hogy hogyan küzdött meg az ügyes szénczinege a szélvihar sodrával. A széláramlás sebessége tudvalevőleg a föld közelében a legkisebb a surlódás miatt. Ezért a mi madárkánk lehetőleg alant röpködtek, mint vihar előtt a fecske, de meg-megállva, a hol csak lehetett. Minden fácska, bokor, kerítés-drót egy-egy kapaszkodóállomás volt számukra.

Úgyanekkor tapasztaltam, hogy milyen kitűnő védelmet ad a zinkéknek a sűrű gertyánsövény, a tavaszig rajta maradó száraz lombozatt, különösen akkor, ha a sövény a szél irányát követi. Ebből kiindulva ajánlom, hogy a madárvédő sövények ültetésében törekedjünk arra, hogy azok lehetőleg az illető vidéken uralkodó legerősebb szelek irányát kövessék, de semmi esetre se álljanak arra merőlegesen.

Dr. Szilády Zoltán.